

Arrest

nr. 317 678 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 17 mei 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, het soennitische geloof aan te hangen en te zijn geboren in Kotli Lohara Mashalki (district Sialkot, provincie Punjab). U ging één of twee jaar naar school en kan een beetje lezen en schrijven. U werkte als landbouwer op jullie eigen gronden in Mashalki.

U verklaart dat uw vader werkte als krantenbedeler en dat hij betrekkingen had met de PTI (Pakistan Tehreek-e-Insaf). Hij had problemen met zijn oversten (R. en I.), waardoor jullie als gezin ook werden lastig gevallen/ geslagen. U werd twee keer opgepakt door de politie: één keer samen met uw vader; en twee of drie maanden daarna nog eens, met uw vader, moeder en zus. Als gevolg hiervan verhuisde u op aandringen van uw vader naar uw maternale oom in Marakiwal (eveneens district Sialkot, provincie Punjab), waar u ongeveer tien of twaalf jaar verbleef. Vervolgens woonde u ongeveer tien of elf jaar bij uw zus in Dubai. U keerde daarna terug naar Pakistan, waar u nog zo'n twee tot drie jaar in het huis van uw maternale oom in Marakiwal woonde. U reisde op 6 oktober 2022 op legale wijze en zonder problemen vanaf Lahore via Qatar naar Frankrijk. U reisde vrijwel direct door naar Duitsland en diende er op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van de Dublinverordening oordeelden de Duitse autoriteiten dat België verantwoordelijk was voor uw verzoek om internationale bescherming, waarna u op 16 mei 2023 werd overgebracht naar België. U diende hier op 17 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u te worden gefolterd of gedood door R. en I..

U wijst er voorts op dat u in België niet over een opvangplek kon beschikken en dat u gedurende zes maanden op straat moest slapen, terwijl verzoekers om internationale bescherming in Duitsland financiële en sociale steun kregen. Nog wil u een Belgisch werkvergunning krijgen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten voor.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas op basis van onderstaande elementen.

(1) Uw verklaringen in uw asieldossier komen niet overeen met de gegevens in uw visumdossier.

U verkreeg op 16 oktober 2022 van de Belgische ambassade in Islamabad een single entry visum (geldig tot 8 november 2022). U legde in het kader van uw visumverzoek diverse identiteits-, werk-, belastings-, verzekerings- en reisdocumenten voor (zie administratieve dossier). Uit deze gegevens blijkt dat u sinds november 2021 als petrochemisch ingenieur werkt in Karachi en naar België kwam om in Melsele-Beveren veiligheidstrainingen te volgen. Hiervoor boekte u een vlucht vanaf Karachi via Istanbul naar Brussel op 16 oktober 2022. De terugvlucht zou plaatsvinden op 22 oktober 2022 van Brussel via Doha naar Karachi. Voorts blijkt uw een woning te hebben in Valentina (ook: Valencia) Town in de stad Lahore (provincie Punjab). Uw vader, begunstigde in uw golden option reis- en ziekteverzekering, woont in Sialkot.

Op het CGVS verklaart u dat u twee jaar naar school ging en een beetje kan lezen en schrijven. U verklaart als landbouwer te hebben gewerkt en woonde niet op andere Pakistaanse plaatsen dan in Kotli Lohara Mashalki en Marakiwal. Uw moeder verblijft in uw zus' woonst in de buurt van Sialkot. U heeft geen weet van de verblijfplaats van uw vader. U antwoordt niet op de vraag wanneer u uw visum aanvroeg en antwoordt enkel dat u drie jaar erop wachtte. U voegt toe dat uw vader uw Belgisch visum aanvroeg; dat u betaalde; en dat u één keer naar de ambassade in Islamabad ging voor vingerafdrukken. Uw visum werd opgehaald door uw smokkelaar. U verklaart dat u op 6 oktober 2022 van Lahore via Qatar naar Frankrijk reisde en had geen retourdatum of -ticket. Wanneer u met de tegenstrijdige gegevens van uw visumaanvraag wordt geconfronteerd, verklaart u dat u geen idee heeft wat de smokkelaar precies regelde in uw visumdossier en dat u hem enkel betaalde om het land te kunnen verlaten. Ook na een ingelaste pauze ter bezinning blijft u bij uw verklaringen dat u geen idee heeft van de inhoud van het Belgisch visumdossier (CGVS, pp. 3, 7-11).

(2) U diende laattijdig een verzoek om internationale bescherming in.

U kwam naar eigen zeggen op 8 oktober 2022 aan in Frankrijk en reisde in plaats van naar België, direct door naar uw familie in Duitsland. U verklaart dat u er vijf dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende. Tegenover de Duitse asielinstanties verklaarde u dat u op 9 november 2022 het land binnenkwam. Nog blijkt uit uw Duitse asieldossier dat u er op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U diende pas twee maanden na uw aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming in, zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven. Sterker nog, u ontkent dit bij confrontatie. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming (Duits Eurodac Result 7 december 2022; Belgisch Eurodac Search Result 17 mei 2023; Verklaring DVZ, 8 juni 2023, vraag 33; CGVS, p. 8).

(3) Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) komen niet overeen met uw verklaringen op het CGVS.

Bij de DVZ verklaart u dat u rond uw 14-15e – dus omstreeks 1994-1995 – met uw ouders en zus een eerste keer door de politie werd meegenomen en dat jullie drie dagen vast zaten in de gevangenis van Sialkot. De tweede arrestatie van uw gezin volgde twee jaar later, jullie werden toen vier dagen vastgehouden op dezelfde plek. U maakt geen gewag van andere specifieke incidenten of problemen. Nog bij de DVZ verklaarde u dat u zo'n 27 jaar bij uw maternale oom in Marakiwal doorbracht alvorens naar Europa af te reizen. U vreest voorts te worden opgepakt op de luchthaven indien u zou terugkeren naar Pakistan. Er

werden u bovendien diverse bijvragen gesteld bij het invullen van de vragenlijst, waaruit blijkt dat u in de opportuniteit was om uw relaas zo correct mogelijk weer te geven (Vragenlijst CGVS door DVZ, 8 juni 2023). Op het CGVS verklaart u dat u zo'n tien of twaalf jaar geleden – dus omstreeks 2012-2014 – samen met uw vader voor een eerste keer werd gearresteerd. U voegt toe dat uw vader direct en u na drie dagen werd vrijgelaten. Uw tweede arrestatie volgde twee of drie maanden later en toen werd u vier dagen opgesloten. Uw ouders of zus werden toen niet gearresteerd. U merkt op dat u ongeveer drie of vier keer werd geslagen door R. en I. en dat zij u ook enkele uren voor uw arrestatie mishandelden. Nog verklaart u aan het CGVS dat u na deze incidenten zo'n tien of twaalf jaar bij uw maternale oom in Marakiwal verbleef alvorens ongeveer tien of elf jaar bij uw zus in Dubai te verblijven en vervolgens terug te keren naar Pakistan, waar u nog zo'n twee tot drie jaar in het huis van uw maternale oom in Marakiwal woonde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden repliceert dat u stress had en dat u er pas later door iemand erop werd gewezen dat u de waarheid moest vertellen (CGVS, pp. 6-7, 9, 11, 14-15, 16). Dit is geen gediensstige uitleg. Bovendien gaf u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat uw verklaringen bij de DVZ correct zijn en dat u de tolk goed begreep.

(4) Uw op het CGVS uiteengezette problemen zijn niet geloofwaardig.

U verklaart dat uw problemen ontstonden door uw vader. Uw vader werkte als krantenbedeler en had betrekkingen met de PTI, waarna hij problemen kreeg met R. en I.: zij zouden zijn werk hebben verpest. Na lang aandringen verklaart u dat deze twee mannen uw vaders oversten waren, maar u vertelt verder nauwelijks iets over hen. Waarom uw vader precies problemen met hen kreeg, weet u niet. Voor welke krant/kranten uw vader werkte, weet u ook niet. U verklaart hierover dat u niet zoveel interesse had in het werk van uw vader bij de krant. Wanneer of hoe uw vader bij de PTI betrokken raakte of met welke personen van de PTI hij in aanraking kwam, weet u evenmin. Ook weet u niet wat uw vader precies deed met de leden van de PTI. U weet ook niets over welke betrekkingen uw vader precies met hen had. U blijkt nooit aan uw vader te hebben gevraagd welke problemen er nu precies speelden en voegt toe dat uw vader vertelde dat u er niets mee te maken had. Wanneer u wordt geconfronteerd dat dit niet geloofwaardig is gezien uw leeftijd – intussen ruim in de veertig – en uw relaas – u stelt als gevolg van uw vaders problemen te zijn gefolterd/mishandeld en gearresteerd; woonde jarenlang bij uw maternale oom in Marakiwal en bij uw zus in Dubai – antwoordt u enkel dat uw vader niets verkeerd deed en dat je als gehele familie betrokken raakt indien een familielid een conflict heeft. Dit is geen gediensstige uitleg voor de zeer gebrekkige kennis over het ontstaan van uw probleem, te meer omdat u nog in contact staat met uw moeder en zij wel op de hoogte zou zijn van uw vaders' problemen (CGVS, pp. 3-4, 11-13).

Voorts legt u geen enkel document voor om uw identiteit, profiel en/of relaas te staven. U suggereert dat er door de politie mogelijkerwijs een First Information Report (FIR) werd opgesteld tegen u in het kader van uw twee arrestaties en voegt toe dat uw vader een advocaat had geraadpleegd, maar u legt hier geen begin van bewijs van voor. Wanneer u wordt gewezen op de Pakistaanse administratie én op uw verklaringen dat uw problemen reeds decennialang zouden aanslepen, waardoor er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u over een begin van bewijs van uw problemen zou beschikken, antwoordt u dat u uw moeder in Pakistan en schoonbroer in Duitsland zal contacteren (CGVS, pp. 5-6, 14-15). U legde tot op heden evenwel geen enkel document voor. Los daarvan moet worden opgemerkt dat documenten enkel ondersteuning kunnen bieden aan een geloofwaardig geacht asielrelaas, waar in uw geval geen sprake van is (cf. supra). Bovendien moet worden aangestipt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is, blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten, ook van overheidswege, tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de nodige omzichtigheid dus is aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan dergelijke documenten.

U verklaart verder dat uw ouders na uw vertrek nog problemen hebben gekend, waardoor uw moeder naar de (leegstaande) woonst van uw zus nabij Sialkot verhuisde en uw vaders verblijfplaats onbekend is. Welke problemen uw ouders hadden, weet u niet. Sterker nog, u vroeg zelfs niet aan uw moeder welke gebeurtenissen er precies hebben plaatsgevonden na uw vertrek. (CGVS, pp. 3-4). Deze schijnbare desinteresse in de vermeende problemen waardoor u na veel persoonlijk leed uiteindelijk genoodzaakt zou zijn het land te verlaten, is opnieuw een duidelijke indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen.

Gevraagd naar de actualiteit van uw probleem, blijkt u het mogelijk te achten dat u geen problemen zal kennen in Pakistan en dat u er zal kunnen wonen. U kan niet concretiseren waarom u vervolging vreest door R. en/of I.. U stelt telkens dat u door hen werd gefolterd en derhalve past persecution vreest, maar kan uw vermeende verwondingen door foltering niet staven middels medische onderzoeken en attesten. U voegt voorts toe dat uw moeder u vertelde dat u bent weggestuurd, moet werken en hen moet onderhouden (CGVS, pp. 16-18). Uit deze verklaringen kan geen vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid in geval van terugkeer naar Pakistan en doet vermoeden dat u op basis van andere motieven die los staan van de Vluchtelingenconventie naar België afreisde.

Uw verklaring dat u in België niet direct over een opvangplaats kon beschikken; dat u zes maanden op straat moest slapen; dat u in België een werkvergunning wil krijgen; en dat men in Duitsland geld kreeg en sociale steun (CGVS, pp. 10-11) houden voorts evenmin verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in uwen hoofde in geval van terugkeer naar Pakistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt

immers dat dit een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofd zou kunnen leiden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden. Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* het “*verbod op refoulement zoals het haar bijzondere uitdrukking vindt in onder meer artikel 74/17, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980*” *juncto* de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 48/6, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt “*Het beroep tegen de bestreden beslissing ontvankelijk en gegrond te verklaren*” en “*De bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen*”.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. WIKIPEDIA. “Pakistan Tehreek-e-Insaf”. (24 April 2024). https://en.wikipedia.org/wiki/Pakistan_Tehreek-e-Insaf#Accusation_of_anti-state_violence, uittreksel;

4. A. Bijlage 26 van 17.05.2023;

B. Attest van neergelegde documenten van 08.06.2023;

C. Verklaring DVZ van 08.06.2023;

D. Vragenlijst DVZ van 08.06.2023;

E. Gehoorrapport van 25.01.2024 CGVS;

5. A. Visumdossier van 22.05.2023, uittreksel;

B. Dublin Unit Germany van 28.02.2023;

C. Nieuwe overdracht van 25.04.2023;

D. Eurodac van 17.05.2023,”

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus “*Pakistan. Security situation*” van Cedoca van 25 juni 2024.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de oversten van zijn vader omwille van zijn vaders betrokkenheid bij *Pakistan Tehreek-e-Insaf* (hierna: PTI). Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielfrelaas op basis van onderstaande elementen.

(1) Uw verklaringen in uw asielfdossier komen niet overeen met de gegevens in uw visumdossier.

U verkreeg op 16 oktober 2022 van de Belgische ambassade in Islamabad een single entry visum (geldig tot 8 november 2022). U legde in het kader van uw visumverzoek diverse identiteits-, werk-, belastings-, verzekerings- en reisdocumenten voor (zie administratieve dossier). Uit deze gegevens blijkt dat u sinds november 2021 als petrochemisch ingenieur werkt in Karachi en naar België kwam om in Melsele-Beveren veiligheidstrainingen te volgen. Hiervoor boekte u een vlucht vanaf Karachi via Istanbul naar Brussel op 16 oktober 2022. De terugvlucht zou plaatsvinden op 22 oktober 2022 van Brussel via Doha naar Karachi. Voorts blijkt uw een woning te hebben in Valentina (ook: Valencia) Town in de stad Lahore (provincie Punjab). Uw vader, begunstigde in uw golden option reis- en ziekteverzekering, woont in Sialkot.

Op het CGVS verklaart u dat u twee jaar naar school ging en een beetje kan lezen en schrijven. U verklaart als landbouwer te hebben gewerkt en woonde niet op andere Pakistaanse plaatsen dan in Kotli Lohara Mashalki en Marakiwal. Uw moeder verblijft in uw zus' woonst in de buurt van Sialkot. U heeft geen weet van de verblijfplaats van uw vader. U antwoordt niet op de vraag wanneer u uw visum aanvroeg en antwoordt enkel dat u drie jaar erop wachtte. U voegt toe dat uw vader uw Belgisch visum aanvroeg; dat u betaalde; en dat u één keer naar de ambassade in Islamabad ging voor vingerafdrukken. Uw visum werd opgehaald door uw smokkelaar. U verklaart dat u op 6 oktober 2022 van Lahore via Qatar naar Frankrijk reisde en had geen retourdatum of -ticket. Wanneer u met de tegenstrijdige gegevens van uw visumaanvraag wordt geconfronteerd, verklaart u dat u geen idee heeft wat de smokkelaar precies regelde in uw visumdossier en dat u hem enkel betaalde om het land te kunnen verlaten. Ook na een ingelaste pauze ter bezinning blijft u bij uw verklaringen dat u geen idee heeft van de inhoud van het Belgisch visumdossier (CGVS, pp. 3, 7-11).

(2) U diende laattijdig een verzoek om internationale bescherming in.

U kwam naar eigen zeggen op 8 oktober 2022 aan in Frankrijk en reisde in plaats van naar België, direct door naar uw familie in Duitsland. U verklaart dat u er vijf dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende. Tegenover de Duitse asielinstanties verklaarde u dat u op 9 november 2022 het land binnenkwam. Nog blijkt uit uw Duitse asioldossier dat u er op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U diende pas twee maanden na uw aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming in, zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven. Sterker nog, u ontkent dit bij confrontatie. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming (Duits Eurodac Result 7 december 2022; Belgisch Eurodac Search Result 17 mei 2023; Verklaring DVZ, 8 juni 2023, vraag 33; CGVS, p. 8).

(3) Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) komen niet overeen met uw verklaringen op het CGVS.

Bij de DVZ verklaart u dat u rond uw 14-15e – dus omstreeks 1994-1995 – met uw ouders en zus een eerste keer door de politie werd meegenomen en dat jullie drie dagen vast zaten in de gevangenis van Sialkot. De tweede arrestatie van uw gezin volgde twee jaar later, jullie werden toen vier dagen vastgehouden op dezelfde plek. U maakt geen gewag van andere specifieke incidenten of problemen. Nog bij de DVZ verklaarde u dat u zo'n 27 jaar bij uw maternale oom in Marakiwal doorbracht alvorens naar Europa af te reizen. U vreesde voorts te worden opgepakt op de luchthaven indien u zou terugkeren naar Pakistan. Er werden u bovendien diverse bijvragen gesteld bij het invullen van de vragenlijst, waaruit blijkt dat u in de opportuniteit was om uw relaas zo correct mogelijk weer te geven (Vragenlijst CGVS door DVZ, 8 juni 2023).

Op het CGVS verklaart u dat u zo'n tien of twaalf jaar geleden – dus omstreeks 2012-2014 – samen met uw vader voor een eerste keer werd gearresteerd. U voegt toe dat uw vader direct en u na drie dagen werd vrijgelaten. Uw tweede arrestatie volgde twee of drie maanden later en toen werd u vier dagen opgesloten. Uw ouders of zus werden toen niet gearresteerd. U merkt op dat u ongeveer drie of vier keer werd geslagen door R. en I. en dat zij u ook enkele uren voor uw arrestatie mishandelden. Nog verklaart u aan het CGVS dat u na deze incidenten zo'n tien of twaalf jaar bij uw maternale oom in Marakiwal verbleef alvorens ongeveer tien of elf jaar bij uw zus in Dubai te verblijven en vervolgens terug te keren naar Pakistan, waar u nog zo'n twee tot drie jaar in het huis van uw maternale oom in Marakiwal woonde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden repliceert dat u stress had en dat u er pas later door iemand erop werd gewezen dat u de waarheid moest vertellen (CGVS, pp. 6-7, 9, 11, 14-15, 16). Dit is geen gediensstige uitleg. Bovendien gaf u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat uw verklaringen bij de DVZ correct zijn en dat u de tolk goed begreep.

(4) Uw op het CGVS uiteengezette problemen zijn niet geloofwaardig.

U verklaart dat uw problemen ontstonden door uw vader. Uw vader werkte als krantenbedeler en had betrekkingen met de PTI, waarna hij problemen kreeg met R. en I.: zij zouden zijn werk hebben verpest. Na lang aandringen verklaart u dat deze twee mannen uw vaders oversten waren, maar u vertelt verder nauwelijks iets over hen. Waarom uw vader precies problemen met hen kreeg, weet u niet. Voor welke krant/kranten uw vader werkte, weet u ook niet. U verklaart hierover dat u niet zoveel interesse had in het werk van uw vader bij de krant. Wanneer of hoe uw vader bij de PTI betrokken raakte of met welke personen van de PTI hij in aanraking kwam, weet u evenmin. Ook weet u niet wat uw vader precies deed met de leden van de PTI. U weet ook niets over welke betrekkingen uw vader precies met hen had. U blijkt nooit aan uw vader te hebben gevraagd welke problemen er nu precies speelden en voegt toe dat uw vader vertelde dat u er niets mee te maken had. Wanneer u wordt geconfronteerd dat dit niet geloofwaardig is gezien uw leeftijd – intussen ruim in de veertig – en uw relaas – u stelt als gevolg van uw vaders problemen te zijn gefolterd/mishandeld en gearresteerd; woonde jarenlang bij uw maternale oom in Marakiwal en bij uw zus in Dubai – antwoordt u enkel dat uw vader niets verkeerd deed en dat je als gehele familie betrokken raakt indien een familielid een conflict heeft. Dit is geen gediensstige uitleg voor de zeer gebrekkige kennis over het ontstaan van uw probleem, te meer omdat u nog in contact staat met uw moeder en zij wel op de hoogte zou zijn van uw vaders' problemen (CGVS, pp. 3-4, 11-13).

Voorts legt u geen enkel document voor om uw identiteit, profiel en/of relaas te staven. U suggereert dat er door de politie mogelijkwerwijs een First Information Report (FIR) werd opgesteld tegen u in het kader van uw twee arrestaties en voegt toe dat uw vader een advocaat had geraadpleegd, maar u legt hier geen begin van bewijs van voor. Wanneer u wordt gewezen op de Pakistaanse administratie én op uw verklaringen dat uw problemen reeds decennialang zouden aanslepen, waardoor er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u over een begin van bewijs van uw problemen zou beschikken, antwoordt u dat u uw moeder in Pakistan en schoonbroer in Duitsland zal contacteren (CGVS, pp. 5-6, 14-15). U legde tot op heden evenwel geen enkel document voor. Los daarvan moet worden opgemerkt dat documenten enkel ondersteuning kunnen bieden aan een geloofwaardig geacht asielrelaas, waar in uw geval geen sprake van is (cf. supra). Bovendien moet worden aangestipt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is, blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten, ook van overheidswege, tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de nodige omzichtigheid dus is aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan dergelijke documenten.

U verklaart verder dat uw ouders na uw vertrek nog problemen hebben gekend, waardoor uw moeder naar de (leegstaande) woonst van uw zus nabij Sialkot verhuisde en uw vaders verblijfplaats onbekend is. Welke problemen uw ouders hadden, weet u niet. Sterker nog, u vroeg zelfs niet aan uw moeder welke

gebeurtenissen er precies hebben plaatsgevonden na uw vertrek. (CGVS, pp. 3-4). Deze schijnbare desinteresse in de vermeende problemen waardoor u na veel persoonlijk leed uiteindelijk genoodzaakt zou zijn het land te verlaten, is opnieuw een duidelijke indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen.

Gevraagd naar de actualiteit van uw probleem, blijkt u het mogelijk te achten dat u geen problemen zal kennen in Pakistan en dat u er zal kunnen wonen. U kan niet concretiseren waarom u vervolging vreest door R. en/of I.. U stelt telkens dat u door hen werd gefolterd en derhalve past persecution vreest, maar kan uw vermeende verwondingen door foltering niet staven middels medische onderzoeken en attesten. U voegt voorts toe dat uw moeder u vertelde dat u bent weggestuurd, moet werken en hen moet onderhouden (CGVS, pp. 16-18). Uit deze verklaringen kan geen vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid in geval van terugkeer naar Pakistan en doet vermoeden dat u op basis van andere motieven die los staan van de Vluchtelingenconventie naar België afreisde.

Uw verklaring dat u in België niet direct over een opvangplaats kon beschikken; dat u zes maanden op straat moest slapen; dat u in België een werkvergunning wil krijgen; en dat men in Duitsland geld kreeg en sociale steun (CGVS, pp. 10-11) houden voorts evenmin verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade in uwen hoofde in geval van terugkeer naar Pakistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat dit een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in uwen hoofde zou kunnen leiden."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 17) stelt dat "verzoekende partij uitdrukkelijk haar vrees voor de politieke partij P.T.I. en in het bijzonder haar leden R. en I. vreest" (eigen onderlijning), spreekt hij zijn eerdere verklaringen tegen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers dat zijn vader betrokken was bij PTI en omwille van deze betrokkenheid werd lastiggevalen door zijn oversten, R. en I. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hieruit blijkt dat R. en I. alleszins géén leden waren van PTI maar juist verzoekers vader lastigvielen omwille van diens betrokkenheid bij PTI, terwijl hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij PTI "en in het bijzonder haar leden R. en I. vreest". Dat verzoeker aldus zijn eerdere verklaringen tegensprekt en deze kernelementen van zijn vluchtrelaas door elkaar haalt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Met betrekking tot de elementen uit zijn visumdossier, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen dat zijn smokkelaar alles regelde en de blote bewering dat "Een 'ingelaste pauze ter bezinning' is geen feitelijk of documentair element dat zich in het administratieve dossier bevindt en kan niet als aanwijzing en ondersteuning van een interpretatie gelden". Het visumdossier vindt zich wel degelijk in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). In de notities van het persoonlijk onderhoud wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van de pauze die verzoeker werd geboden nadat hij met de gegevens uit zijn visumdossier werd geconfronteerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Door zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in onderhavig verzoekschrift te beweren dat hij geen weet heeft van de inhoud van de gegevens in zijn visumdossier, slaagt verzoeker er evenwel niet in deze gegevens in een ander daglicht te plaatsen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, die verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken was gaan geven op de ambassade in Islamabad, minstens kennis heeft over de inhoud van zijn visumdossier, al was het maar – ingeval het om een frauduleuze visumaanvraag zou zijn gegaan – om niet door de mand te vallen bij een eventuele ondervraging in verband met zijn visumaanvraag. Daar de gegevens in verzoekers visumdossier door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, vormen zij een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Waar verzoeker verder stelt dat de COI Focus "Pakistan. Security situation" van Cedoca van 28 februari 2023 (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) geen informatie bevat die verzoekers bewering, dat als een familielid in de problemen komt, de hele familie problemen kent, zou tegenspreken, dient erop gewezen dat deze COI Focus louter algemene informatie bevat en geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en aldus op zich niet volstaat teneinde op de voormelde motieven uit de bestreden

beslissing een ander licht te werpen en/of de geloofwaardigheid van de kernelementen van zijn relaas alsnog *in concreto* te herstellen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden vluchtrelaas tegenstrijdigheden bevatten en gebrekkig zijn, niet ondersteund worden door documenten en bovendien geen blijk geven van een actuele vrees. Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift, dat “*In tegenstelling tot wat verwerende partij verkeerdelijk wil doen geloven, is verzoekende partij niet contradictoir en wel consistent*”, is niet van aard om de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen en/of te verschonen. Hij komt hiermee immers niet verder dan het louter ontkennen ervan, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt.

Verder wordt, in tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift, nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat “*de elementen uit de Duitse asielaanvraag irrelevant zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij in België*”. Er wordt in de bestreden beslissing evenwel wel terecht vastgesteld dat verzoekers verklaring, dat hij in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming financiële en sociale steun kan krijgen, op zich geen nood aan internationale bescherming in zijn hoofde uitmaakt. Zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming dient immers te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, zijnde Pakistan. Voorts wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht vastgesteld dat verzoeker verklaarde op 8 oktober 2022 in Frankrijk te zijn aangekomen en pas op 7 december 2022 in Duitsland om internationale bescherming verzocht, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende twee maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoekers overdracht aan België in het kader van de Dublinprocedure doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker verwijst naar een artikel van *Wikipedia* over PTI (verzoekschrift, stuk 3 en p. 17-19), dient erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de oversten van zijn vader omwille van de beweerde betrokkenheid van zijn vader bij PTI, zodat de door hem aangehaalde informatie met betrekking tot PTI *in casu* niet relevant is. Dit betreft overigens louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die bijgevolg op zich niet van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas alsnog *in concreto* te herstellen.

De overige stukken toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4 en 5) bevinden zich alle in het administratief dossier en werden bij onderhavige beoordeling in rekening gebracht.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In zijn aanvullende nota stelt verweerder op goede gronden het volgende:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisereerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiiten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsverovering door de Taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien op goede gronden als volgt:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Integendeel, verzoeker betoogt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt “op redenen van willekeurig geweld”. De bij het verzoekschrift gevoegde *Wikipedia*-artikel (stuk 3) heeft geen betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Pakistan en/of de provincie Punjab. Verzoeker brengt dan ook geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie en/of dat de voormelde analyse onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER